SJORS

van de Rebellenclub

28 december 1963
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 52

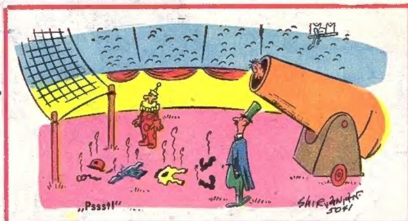

Een vrolijk uiteinde...

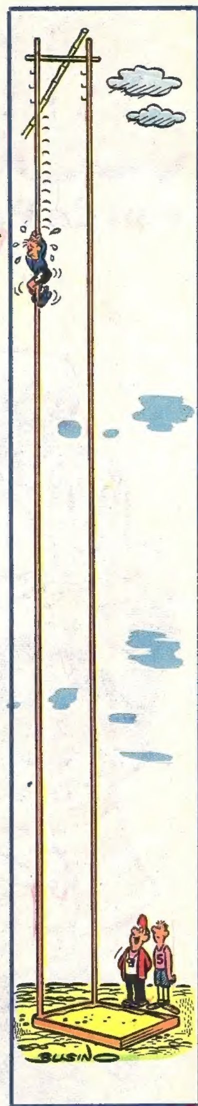

„Ik geloof dat ik al weet waarom u zo'n pijn in uw rug hebt!"

„Psssst!" ...

„Bijna een wereldrecord!"

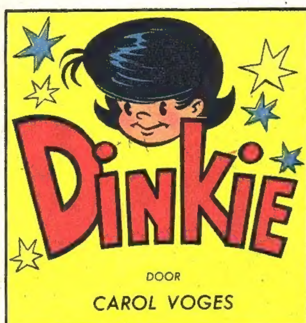
„Hee, professor, wilt u deze eens onderzoeken?"

„Het spijt me, meneer, maar mijn verdovingsmiddel is op!"

...en een goed begin!

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

WE ZIJN TE LAAT, PROF! WE VISSEN MOOI ACHTER HET NET!
DE BOEVEN! DAAR GAAT BEN BONKERT MET MIJN MOOIE, ZELF-BEDACHTE VAAR-TUIG... IK ZAL HEM...
DE BOEVEN! PAK ZE, PROF!

EN IK ZÁL ZE PAKKEN, DAT ZUL-LEN JULLIE ZIEN!

IK ZWEM ZE ACHTERNA. ALS IK BEN BONKERT IN MIJN HANDEN KRIJG...
FLATSS

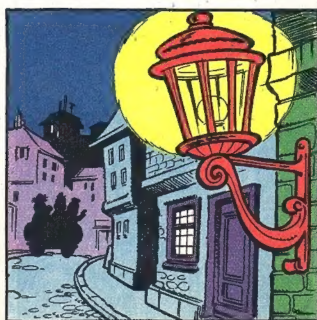

OEI!! HELP!
NU BEN IK WERKELIJK EEN VERSTROOIDE PROFESSOR: IK KÁN HELEMAAL NIET ZWEM-MEN!

HÈÈÈELP! HELLUP

LEKKER ZWEMMEN! ZET HEM OP, PROF!
WOEPS
DINKIE! MATROOS! IK KAN NIET ZWEMMEN! HELP! HELLUP!

DINKIE, LIEVE MEID, IK VRAAG ME AF, WAT ONS NOG MEER BOVEN HET HOOFD HANGT!

DE DAPPERE MATROOS HEEFT DE PROFESSOR SNEL UIT HET WATER GERED.
DAT WAS OP HET NIPPERTJE, PROF!
DAT HAD U NIET MOGEN DOEN, PRO-FESSOR!
LUISTEREN JULLIE EENS! HET HOTEL „DE RODE LANTAARN" IS NOG OPEN. LATEN WE DAAR ONS ANKER UITGOOIEN OM WAT OP VERHAAL TE KOMEN.

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

VIJFTIG APACHEN VECHTEN ALS LEEUWEN TEGEN TWEEHONDERD KIOWA'S...

MAAR HET IS EEN VERLOREN STRIJD VOOR DE APACHEN. INTSHU-TSHUNA EN WINNETOU WORDEN GEVANGENGENOMEN EN AAN EEN BOOM VASTGEBONDEN.

KOM NU EENS MET JE PLAN OP DE PROPPEN, SAM HAWKENS!
LAAT MIJ ALLEEN MIJN GANG GAAN. DIT IS EEN GEVAARLIJK WERKJE, DAT JIJ ZEKER NIET TOT EEN GOED EINDE ZOU BRENGEN!

IK MAG EEN BOON ZIJN ALS SAM NIET HETZELFDE VAN PLAN IS ALS IK!

DIE SCHILDWACHT LIJKT SLAAP TE HEBBEN! DAT IS MIJN KANS!

OLD SHATTERHAND SLUIPT NADERBIJ EN SNIJDT VOORZICHTIG DE KOORDEN DOOR WAARMEE WINNETOU IS VASTGEBONDEN.

OOK SNIJDT HIJ EEN HAARLOK VAN DE APACHE AF.

DAARNA BEVRIJDT HIJ OP DEZELFDE MANIER INTSHU-TSHUNA.

EEN PAAR MINUTEN LATER VOEGT HIJ ZICH WEER ONGEMERKT BIJ ZIJN VRIENDEN.
ALLES IS IN ORDE! TANGUA SLAAPT!
GOED ZO! NU MOET JE GOED OPLETTEN... HEE!

WAT?! ZIE IK DAT GOED? DE TWEE LEIDERS VAN DE APACHEN ZIJN VERDWENEN! HOE IS HET MOGELIJK!

ER ONTSTAAT GROTE OPWINDING IN HET KAMP.
WINNETOU EN INTSHU-TSHUNA ZIJN ONTSNAPT!
P. 33

DE VOLGENDE MORGEN BEGINNEN DE KIOWA'S DE EXECUTIE VAN DE GEVANGEN APACHEN VOOR TE BEREIDEN.
WE MOETEN TOT ELKE PRIJS EEN BLOEDBAD VOORKOMEN! IK GA OP ZOEK NAAR TANGUA!

WAT WIL JE VAN HEM?
WE MOETEN HEM ALS GIJZELAAR GEBRUIKEN! DAAR IS HIJ!

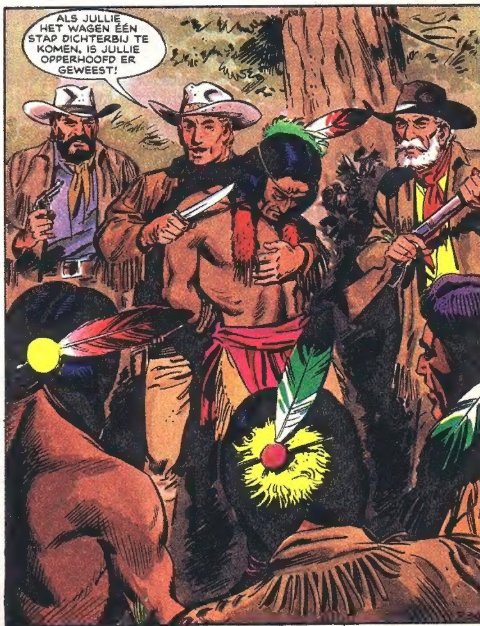

OPGEPAST! IEDER NEEMT EEN VAN DE KIOWA'S VOOR ZIJN REKENING!
HET IS DWAASHEID, MAAR WE HEBBEN GEEN ANDERE KEUS!

HELP!

DIE HEEFT ZO WEL GENOEG GEHAD, ALS IK ME NIET VERGIS!

HOU OP, ANDERS ZULLEN ZE OOK ÓNS ALLEMAAL VERMOORDEN!
ALS JE ONZE ZIJDE NIET KIEST, BEN JE VERLOREN! VLUG!

ER IS GEEN TIJD TE VERLIEZEN. DE KIOWA'S KOMEN HUN LEIDER TE HULP.
ARRANZ-63

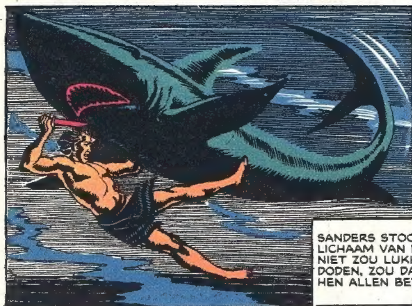

ALS JULLIE HET WAGEN ÉÉN STAP DICHTERBIJ TE KOMEN, IS JULLIE OPPERHOOFD ER GEWEEST!

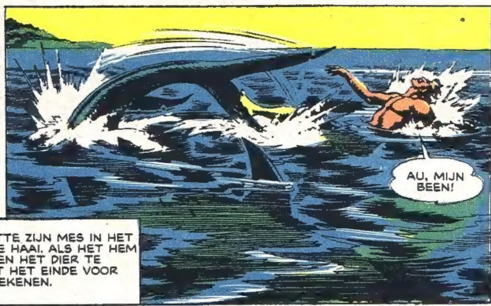
Naar vreemde landen

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE *THISBE*, BEZATEN PAPIEREN, WAARUIT BLEEK DAT DE REDER PROUST KAPITEIN SELBY HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. OP ZEKERE DAG VOEREN JOAN EN JOE MET HET KANAKAMEISJE ARANA IN EEN BOOT, DIE MOTU SANDERS LEK GEMAAKT HAD. DE BOOT ZONK. TOEN EEN HAAI HET DRIETAL NADERDE, SPRONG SANDERS IN HET WATER EN GING HET DIER TE LIJF.

SANDERS STOOTTE ZIJN MES IN HET LICHAAM VAN DE HAAI. ALS HET HEM NIET ZOU LUKKEN HET DIER TE DODEN, ZOU DAT HET EINDE VOOR HEN ALLEN BETEKENEN.

SANDERS LEEFDE ALLEEN IN EEN OUDE, VERVALLEN HUT. DE KINDEREN NAMEN HEM IN HUN EIGEN HUT OP EN JOE STOND HEM ZIJN BED AF, ZODAT ZE HEM GOED KONDEN VERZORGEN.

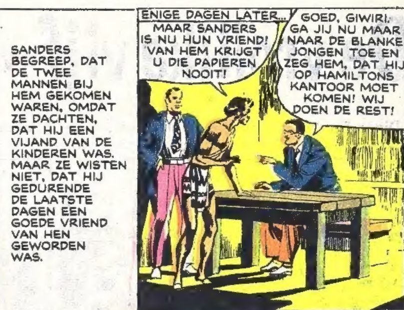
SANDERS VERTELDE DAT HIJ DE HAAI GEDOOD HAD OM HET LEVEN VAN ARANA TE REDDEN, HET KLEINE KANAKAMEISJE, VAN WIE HIJ HIELD, ALSOF ZIJ ZIJN EIGEN DOCHTER WAS.

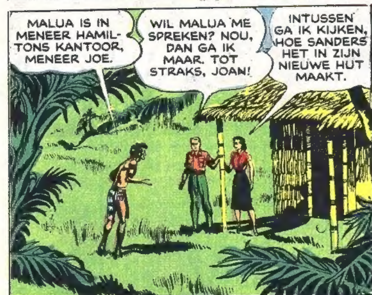

TOEN SANDERS BETER GEWORDEN WAS, HAD HIJ EEN NIEUWE HUT GEBOUWD. TIJDENS ZIJN VERBLIJF BIJ DE KINDEREN WAS HIJ VERANDERD. HIJ WAS EEN VRIENDELIJKE, BEHULPZAME, HARD WERKENDE MAN GEWORDEN. – PLOTSELING HOORDE JOAN EEN GERUCHT ACHTER ZICH...

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

Diana Sendort, het nieuwe meisje op de school, had toevallig gehoord, dat de vader van Patricia beschuldigd was van oplichterij.

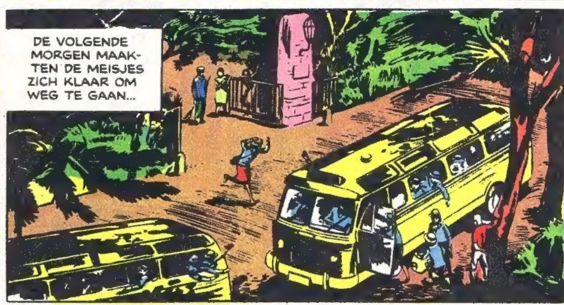

OP DAT MOMENT...

AVONTUUR IN DE OUDEJAARSNACHT

door Dick Gorter

De lucht was loodgrijs en het vroor. Op de grond lag een dun laagje sneeuw en de wind snerpte door de bomen, die hun kale takken in een hulpeloos gebaar naar de wolken staken. In een van de huizen van het stadje Emmeloord in de Noordoostpolder rende een jongen de trap af en trok in de gang zijn jas aan. „Waar hebt u die taart nou, moeder?" vroeg hij ongeduldig.

„Rustig aan, Theo, je hebt de tijd. Tussen twee haakjes: Rien gaat met je mee, dan heb je gezelschap onderweg. Je gaat dus naar tante Bets en oom Henk, je levert de taart af en doet ze onze hartelijke groeten en alvast de beste wensen voor het komende nieuwe jaar. Het is jammer dat ze geen telefoon hebben, anders zou ik ze straks om twaalf uur op kunnen bellen, maar ja, het is nu eenmaal niet anders. Je weet het dus allemaal?"

„Ja, ik weet het. Maar ik blijf niet langer dan een kwartier, hoor. Om te warmen. Het is ijs- en ijskoud buiten en naar hun boerderij is het een behoorlijk eind."

Theo de Vries knoopte zijn met bont gevoerde jas dicht en zette de capuchon op.

„Hee, zeg, doe je sjaal nou wat hoger," zei zijn moeder. „Het is koud op de brommer."

„Zal ik hem vast uit de schuur halen?", bood zijn twee jaar jongere broer Rien aan.

„Ja, dat is goed, maar niet starten, hoor. Dat doe ik zelf."

„Okee." Rien holde weg.

„Voorzichtig rijden, hoor," waarschuwde moeder. „Hoe laat denk je dat je terug bent?"

„Nou, eens kijken... een uur heen, een kwartier pauze, iets meer dan een uur terug vanwege de tegenwind... dat wordt dan een uur of acht, kwart over acht."

„O, dat is goed. De oliebollen staan al op je te wachten. Wil je er nu soms alvast een paar?"

„Nee, dank u. Straks liever."

Een paar minuten later ronkte de brommer de straat uit en verdween om de hoek.

„Brr," huiverde Rien, „het vriest elf graden en dat kun je best merken."

„Je hebt toch kranten tussen je kleren gedaan? En daarbij: je hoefde niet mee."

„Ja, die kranten zitten ertussen. Ik vond het leuk om mee te gaan. Jij had het toch ook graag?"

„Natuurlijk. In je eentje dwars door de polder is ook geen pretje. Je verveelt je een ongeluk."

Theo knipte het licht aan.

„Het wordt al aardig donker," zei Rien.

Ze zwegen een tijdje.

„Volgend jaar mag ik ook op een brommer rijden," zei Rien. „Mag ik dan een keer op de jouwe?"

„Dat zien we nog wel," bromde Theo. „Je moet het eerst nog leren en dat doe je maar op een andere."

Ze reden Emmeloord uit en gingen de polder in, een grote, uitgestrekte, witte vlakte, waar een sterke, koude wind stond. De sloten waren bevroren en bedekt met sneeuw. Theo schoof zijn capuchon wat verder over zijn hoofd en gaf iets meer gas. Zo reden ze een poosje stilzwijgend verder. De wind nam langzaam toe. Uit de dreigend grijze lucht viel een wit vlokje. Twee... drie... en toen veel meer. Even later sneeuwde het hard.

„Ook dat nog," mopperde Theo. „Nou kom ik straks nog als een sneeuwpop aan ook."

Rien grinnikte. „Als je mij laat rijden, dan..."

„Nee, dank je. Dan maar liever een sneeuwpop."

Zachtjes bereikten de sneeuwvlokken de grond en bleven liggen. De banden van de brommer verpletterden er duizenden en lieten een breed spoor na, dat even later al weer ondergesneeuwd was. Theo minderde wat vaart en kneep zijn ogen tot spleetjes. „Verdorie," mopperde hij, „ik ben mijn bril vergeten en ik zie bijna geen steek."

De motor van de brommer gromde regelmatig. Rien luisterde er in gedachten naar en dacht bij zichzelf hoe lekker warm zo'n motor nu was. Opeens hoorde hij een vreemd geluid. Hij ging met een schok rechtop zitten. Deed de motor het niet goed meer? Ja, toch wel, maar... ja, daar hoorde hij het weer. Het was de brommer niet. „Theo, hoor jij niks?" vroeg hij.

Theo knikte. „Ja, de motor doet een beetje gek."

„Nee, het is de motor niet, die loopt lekker. Het is wat anders. Het... het lijkt wel een vliegtuigmotor."

„Ach, doe niet zo gek."

„Jawel... kijk dan, Theo, daar. Recht voor je."

Door de sneeuwbui zag Theo plotseling het silhouet van een klein vliegtuig voor zich opduiken. De lichtjes aan de uiteinden van de vleugels knipperden. Het toestel kwam recht op hen af. Theo remde uit alle macht en schreeuwde: „Eraf!"

Rien en hij sprongen van de bromfiets en holden zo hard ze konden weg. Het was net op tijd. Het vliegtuigje schoof over de sneeuw en verpulverde de brommer. Vervolgens maakte het een kwartslag naar rechts, de linkervleugel ging de hoogte in en de rechtervleugel brak met een droge knak af. Toen klapte de linkervleugel naar beneden en even later lag het toestel stil.

Vol ontzetting hadden de beide jongens het ongeluk zien gebeuren. Theo had meteen zijn positieven bij elkaar en rende op het toestel af, op de voet gevolgd door Rien. Hijgend kwamen ze bij de kist aan. „Het is er een van de luchtmacht," hijgde Theo, die op de rood-wit-blauwe cirkel op de romp wees. „Een Piper Super Cub."

Hij keek naar binnen en zag dat de piloot in een vreemde houding in zijn riemen hing. Hij probeerde het deurtje te openen, wat na enkele vergeefse pogingen lukte, en maakte de riemen van de vlieger los. Hij zette hem rechtop in zijn stoel. Er was niet veel ruimte in de kleine cabine, maar het was er een stuk warmer dan buiten. Theo keek naar de benzinekraan en zag dat de vlieger deze al dichtgedraaid had. Hij keek naar Rien en zei: „Wat nou?"

Ze zwegen allebei even.

„We kunnen niets doen. De kist heeft wel radio, maar ik weet niet hoe dat geval werkt. De piloot is bewusteloos en onze brommer is in stukken."

Rien merkte opeens dat hij nog steeds met de doos met de taart onder zijn arm liep, die hij achter op de brommer in zijn handen had gehouden, en hij legde hem op de stoel naast de vlieger. Deze trok even met zijn hand en bewoog zijn lippen. Theo stootte Rien aan. „Hij komt bij... tenminste, dat geloof ik."

„Waarschuw... waarschuw de basis... Soesterberg..." mompelde de man.

Theo maakte zijn helm los en haalde deze van zijn hoofd.

„Waarschuw... Soesterberg..." herhaalde de piloot.

Theo legde zijn hand op de schouder van de man. „Maakt u zich maar geen zorgen," zei hij. „U bent veilig."

De man knipperde met zijn ogen en keek verbaasd om zich heen. „Wat... is er... wat... waar ben ik?" vroeg hij. Zijn gezicht vertrok en hij kreunde van de pijn. „Mijn been..."

Buiten woedde een hevige sneeuwstorm en de wind gierde en rukte aan het wrak.

„U bent ergens in de Noordoostpolder," zei Theo, „in het wrak van uw toestel."

„Wie... wie zijn jullie?"

„Ik ben Theo de Vries," verklaarde Theo, „en dit is mijn broer Rien. We konden nog maar net op het nippertje uw toestel ontwijken, anders waren we de sigaar geweest. Mijn brommer is finaal in puin."

„Sorry..."

„Nou ja, daar kunt u ook niks aan doen. Maar het is wel jammer," vond Rien.

„Maar mijn been..." zei de piloot. „Ik geloof dat het gebroken is." Hij zuchtte diep en vervolgde: „Ik heb me nog niet eens voorgesteld. Ik ben luitenant Rademaker van de vliegbasis Soesterberg. Ik had vanavond dienst, maar als ik had geweten dat dit zou gebeuren, was ik niet in mijn kist geklommen."

Ze zwegen even. De piloot probeerde de radio. „Hallo, Soesterberg, hier mission seven-seven. Do you hear me? Over."

Er kwam geen antwoord en de piloot kwam al gauw tot de conclusie dat de radio defect was. „Nou, dan niet," zuchtte hij. „We moeten er maar van maken wat ervan te maken is. Geen stad hier in de buurt?"

„Nee. Wij komen van Emmeloord en we zijn al drie kwartier onderweg. We moesten nog een kwartier rijden voor we bij de boerderij van mijn oom en tante waren. Maar een kwartier op de brommer is ongeveer twee uur lopen, want we reden veertig."

„Ja... en dan met deze sneeuwstorm."

Het weer werd er niet beter op. De wind huilde, loeide en gierde. De sneeuw sloeg tegen de romp van het vliegtuig en langzamerhand sneeuwde het wrak helemaal in. De kachel deed het ook niet en in elkaar gedoken zaten ze bij elkaar. De piloot betastte voorzichtig zijn been en klemde zijn tanden op elkaar. „Net wat ik dacht," zei hij. „Gebroken."

Theo ging naar de deur.

„Wat ga je doen?" vroeg Rien.

„Ik ga kijken of ik hulp kan halen. Voor mijn part loop ik twee uur; we kunnen hier toch ook niet zo blijven zitten."

„Weet je de weg wel?," vroeg de luitenant. „Met al die sneeuw verdwaal je gemakkelijk."

„Ja, ik weet de weg. Eens kijken, het is nu kwart over zeven. Als het een beetje meezit, ben ik om een uur of half tien bij tante Bets."

„En wat wou je dan nog?" vroeg Rien. „Ze hebben niet eens telefoon."

„Ach, dat is waar ook..." Hij stond even peinzend bij de deur en zei toen: „Toch ga ik even buiten kijken. Ze zullen deze kist toch wel missen."

„Ik hoop het voor ons," zei de vlieger. „Anders weet ik niet hoe we hier vandaan moeten komen."

Theo opende deur. Meteen werd die uit zijn handen gerukt en sloeg hij met een klap tegen de romp van het vliegtuig. Een golf sneeuw stoof de cockpit binnen. Theo greep de deur weer en sloeg hem zo hard hij kon dicht. De wind loeide over de kale poldervlakte. Moeizaam strompelend deed hij enkele passen. De wind sneed zijn adem bijna af en hij snakte naar lucht. De sneeuw verblindde hem en de kou drong overal doorheen. Hij stond tot aan zijn knieën in de sneeuw

en waadde toen weer terug naar de verongelukte Piper. Het was geen doen om ergens heen te gaan. Drie minuten later zat hij hijgend en huiverend weer in de cockpit.

„Brr," rilde hij, „het is beestenweer. Alle mensen, wat stormt het. Ik had de grootste moeite om op de been te blijven."

„Daar was ik al bang voor," zei de piloot. Hij streek met een vermoeid gebaar door zijn haren. Zijn been deed hem erg veel pijn, want hij trok een pijnlijk gezicht. „Heeft een van jullie soms iets te eten bij zich?" vroeg hij even later.

„Ja, we hebben een taart," zei Theo, „en ik heb ook trek."

„O, was ie voor je tante en je oom bedoeld?"

„Ja, maar op dit ogenblik is hij aan ons beter besteed, vindt u ook niet?

„Ja, veel beter," grijnsde de piloot.

Ze aten stilzwijgend de taart op en leunden even later verzadigd achterover. „Nou, eh, je moeder kan er wat van," zei de vlieger. „Ik denk dat ik eens een keer op bezoek kom bij jullie." Hij likte. „Jammer dat we alles opgegeten hebben. We hadden eigenlijk iets moeten bewaren voor als het straks twaalf uur is, maar ja, daar is niks aan te doen."

De piloot had veel last van zijn been, maar ondanks dat vertelde hij de jongens allerlei verhalen uit zijn diensttijd en Theo en Rien luisterden aandachtig. Zo kwam het dat ze niets merkten van het geronk van een motor, dat op een gegeven ogenblik hoorbaar werd. De wijzers van de klok naderden de twaalf uur. Buiten ronkte er een schaduw in de lucht. Een sterke lichtbundel tastte de sneeuw af. Opeens bleef de bundel gericht op een oneffenheid in de sneeuw; het waren duidelijk de omtrekken van een vliegtuig, die zich daar in de sneeuw aftekenden. Wolken sneeuw stoven op en werden door elkaar gejaagd. Toen bereikte het toestel — een Alouette-helikopter — de grond en er klom een man uit. Hij waadde door de sneeuw naar het wrak, bereikte de deur en keek naar binnen, ietwat angstig over wat hij daar zou vinden. Groot was zijn verbazing toen hij de vermiste met twee onbekende jongens in de cockpit zag zitten. Hij opende de deur en riep: „Hee, Frans."

De piloot keek verbaasd om en riep: „Ha, die kale. Wat doe jij hier?"

„Dat wou ik nou net aan jou vragen. Wacht, ik kom erin. Het is nogal fris buiten."

Hij klom naar binnen en sloeg de sneeuw van zijn uitrusting.

„Welja," zei de piloot, „doe maar net of je thuis bent."

„Alle gekheid op een stokje, Frans, je bent er goed afgekomen. Je kon hier niet weg, hè? Kees staat hier vlakbij met een Alouette op je te wachten. Ga je mee?"

„Goed afgekomen? Nou nee, niet zo goed als je wel denkt. Ik heb vermoedelijk mijn been gebroken, ik kan geen vin verroeren."

De man, die de bijnaam „de kale" had, keek bezorgd. „O. Nou, dan moet ik even een brancard uit de helikopter halen. Eh... jij, ga jij even met me mee?" Hij wees op Theo.

„Ja, ik kom."

Ze liepen door de storm, die gelukkig een beetje bedaard was, naar de wachtende helikopter.

„Kees, hij is okee op een gebroken been na. Hij zat met twee jongens in de cockpit."

„Hoe komen die daar?"

„Weet ik veel. Ik moet een brancard hebben. Eh... waarschuw jij de Hiller even dat ze hier twee jongens moeten ophalen. We kunnen ze onmogelijk hier achterlaten."

„Kunnen we dan niet met dit toestel mee?" vroeg Theo.

„Nee, dat gaat niet. Geen plaats."

„Een Hiller komt jullie halen," zei de piloot van de Alouette.

„Waar gaan we dan heen?" vroeg Theo.

„Ze brengen jullie naar Soesterberg. Dat is het dichtste bij."

Theo en „de kale" liepen naar het wrak van de Piper en transporteerden luitenant Rademaker voorzichtig naar de helikopter, die onmiddellijk daarna opsteeg. Theo en Rien gingen weer in de Piper zitten en wachtten op de Hiller, die niet lang daarna naast het wrak landde, bijna op dezelfde plaats als de Alouette.

„Welkom," zei de piloot. „Jullie zullen me wel een heel verhaal te vertellen hebben."

„En of," zei Theo, „maar eerst wil ik wel graag een beetje warmer worden."

De twee jongens gingen naast elkaar zitten en gespten zich vast, waarna het toestel opsteeg. Theo keek op zijn horloge en zag dat het precies twaalf uur was. „Gelukkig nieuwjaar," zei hij.

„Wat zei je?" vroeg de piloot.

„Ik zei: gelukkig nieuwjaar."

De piloot keek op de klok en grijnsde. „O ja, ik zou het bijna vergeten. Gelukkig nieuwjaar, jongens."

„Ik zal niet gauw vergeten dat ik nieuwjaar gevierd heb in een helikopter, op vierhonderd meter boven de grond," zei Rien.

„Het is voor mij ook de eerste keer," zei de piloot.

Daarna deden de jongens hem het hele verhaal. „En zodoende is onze brommer naar de maan," besloot Theo.

„Maak je daar maar geen zorgen over," zei de piloot. „Ze geven je wel een nieuwe."

Ze vlogen verder, passeerden Nijkerk en Amersfoort en toen kwam Soesterberg in zicht.

„En nu gaan we snel je ouders opbellen om ze gerust te stellen," zei de piloot. „Ze hebben jullie verdwijning al aan de politie opgegeven."

„Dat was wel te verwachten. We zouden om een uur of acht weer thuis zijn, maar dat wordt nu wel iets later. Hoe komen we nou weer thuis?"

„Zodra de nodige formaliteiten klaar zijn en het weer is wat beter, brengen we jullie terug."

Gedrieën liepen ze naar de gebouwen.

„Hoe is het met de piloot van de Piper?" vroeg Theo.

„O, die geneest wel. Onkruid vergaat niet, moet je maar denken. En daarbij: een gebroken been is niets bijzonders. Hij had er heel wat erger aan toe kunnen zijn."

Ze gingen een van de gebouwen binnen en Rien zei: „In elk geval was dit een oudejaarsnacht, die ik niet gauw zal vergeten."

Hij waadde door de sneeuw naar het wrak.

Nog één Knal en het jaar is uit!

Sinds onze Germaanse voorouders hebben we de eeuwen door ter gelegenheid van oud en nieuw zoveel mogelijk lawaai gemaakt. De bedoeling hiervan is intussen al lang veranderd, maar het lawaai is gebleven...

Als het jaar ten einde loopt, wordt er lawaai gemaakt. Tegenwoordig doen we dat met voetzoekers, rotjes, vuurpijlen, bommetjes, sirenes en scheepstoeters, vroeger werkte men met veel grover geschut. Het gebruik om met oud en nieuw lawaai te maken is afkomstig uit de tijd van onze Germaanse voorouders, die met lawaai de boze geesten probeerden

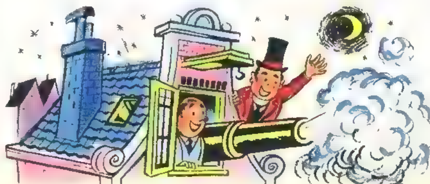

te verdrijven. Dat was ook wel nodig, want volgens hun bijgeloof waren de boze geesten juist in de laatste tien dagen van het jaar erg actief.

„Hoe meer lawaai, hoe meer geluk in het nieuwe jaar," was de leuze van onze voorouders en ze knalden er dus flink op los. In de stad Amsterdam heeft men het vroeger altijd heel erg bont gemaakt; in veel huizen bewaarde men op de zolder of in de kelder een klein model kanon, dat bevestigd was op een houten blok. Eens in het jaar, tegen 31 december, werd het kanon te voorschijn gehaald, opgepoetst en in stelling gebracht. Om klokslag twaalf uur op de oudejaarsavond schoot men het kanon af en natuurlijk dreunde dan het huis (en dat van de buren!) op zijn grondvesten. In oude kronieken lezen we dat in de oudejaarsnacht van 1760 op 1761 de herrie in Amsterdam zó afgrijselijk was, dat de vroede vaderen besloten voor het volgende oudjaar een verbod uit te vaardigen tegen het afschieten van kanonnen. Maar het jaar daarop dreunden de kanonnen er weer even lustig op los en dat is nog vele jaren zo doorgegaan; in een brief uit 1820 lezen we tenminste dat zelfs in dat jaar nog op oudejaarsavond de Kalverstraat schudde en dreunde.

In de loop van de eeuwen hebben de schout en zijn rakkers met oud en nieuw overal hun handen vol gehad aan het beteugelen van baldadigheid en overmatig lawaai maken in onze steden. Telkens lezen we dat het hier of daar verboden was vuurwerk af te steken, vuurpijlen af te schieten of geweren en pistolen met kruit gevuld te laten knallen. Tegenwoordig is dat allemaal een beetje anders geworden. Kanonnen en geweren hebben we niet meer, want dat verbiedt de wapenwet. Maar het lawaai is gebleven, daar zorgen onze moderne knalapparaatjes wel voor.

We zijn eens in een winkel binnengelopen waar alles op dit gebied te koop is. Tussen de feestneuzen, de nies- en jeukpoeders, de snorren, baarden en maskers staan er de dozen

met bommen, rotjes en vuurpijlen in alle maten en soorten. Al deze lawaaimakers gaan tegen oud en nieuw bij duizenden de deur uit en de winkelier hoopt maar, dat hij door zijn voorraad heen zal raken, want tot aan het eind van het volgend jaar mag hij dergelijke dingen niet meer in huis hebben.

Er is van overheidswege een streng toezicht op de verkoop van al deze ontplofbare spullen en dat is maar goed ook, want uiteindelijk zijn ze gevaarlijk. Er bestaan speciale voorschriften voor de omvang van de vulling van de projectielen, de afmeting, de dagen waarop ze verkocht mogen worden, aan wíé ze verkocht mogen worden en de manier waarop ze moeten worden vervoerd.

Het maken van rotjes, bommetjes en andere knalprojectielen lijkt op het eerste gezicht niet eenvoudig, maar in de vuurwerkfabrieken kan men aan de hand van een ontplofbaar basismengsel (vijfenzeventig procent

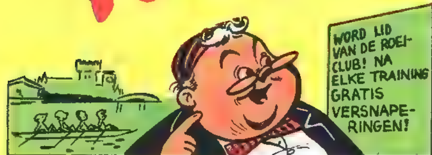

kaliumsalpeter, vijftien procent houtskoolpoeder en tien procent zwavel) allerlei combinaties maken, die elkaar in hardheid van knal overtreffen.

De vuurwerkfabrieken beginnen al in de zomer op volle toeren te werken aan de voorraad, die straks in de laatste drie of vier dagen van het jaar verkocht moet worden. In Nederland zijn de grootste fabrieken op dit gebied gevestigd in Leiden en Leeuwarden. Naast het vaste personeel trekt men in het najaar een aantal mensen van buiten het bedrijf aan, die meehelpen de nodige knalprojectielen te maken. Deze thuiswerkers maken zich vooral verdienstelijk als „wurgers", dat wil zeggen dat ze de kartonnen hulzen van de projectielen aan het eind dichtdraaien. Een ander werkje, dat veel thuis wordt gedaan, is het inbrengen van de lont, het zogenaamde lontsteken.

Als het straks oudejaarsavond is en de herrie van voetzoekers, donderbussen, „gillende keukenmeiden" en het gesis van vuurpijlen door onze straten klinkt, dan denkt niemand erover na, dat we eigenlijk nog altijd, net als onze verre, verre voorouders, bezig zijn boze geesten weg te jagen, in de hoop dat ze ons in het nieuwe jaar met rust zullen laten. We maken nog maar alleen herrie voor ons plezier en daar is niets tegen, áls we maar voorzichtig zijn. Want gevaarlijk blijft het altijd en zo'n onschuldig rotje of bommetje kan in plaats van het verwachte plezier ook weleens grote narigheid veroorzaken.

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

BILLIE WERD LID VAN DE ROEICLUB, NIET OMDAT HIJ VAN ROEIEN HIELD, MAAR VANWEGE DE BELOOFDE VERSNAPERINGEN...

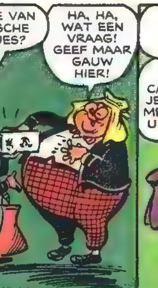

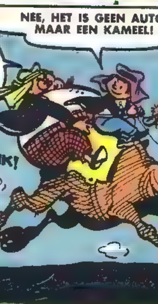

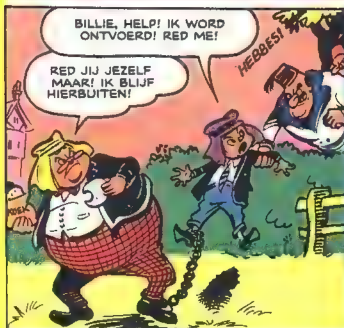

BILLIE EN ZIJN NIEUWE VRIEND WAREN IN HET DORP AANGEKOMEN EN AMUSEERDEN ZICH BEST.
WAAR ZIJN ZE?
BILLI, MIJN VRIEND, IK GELOOF DAT MIJN LEVEN IN GEVAAR IS! LAAT ME NIET ALLEEN!
ZOLANG JE ZORGT DAT IK TE ETEN HEB VOLG IK JE ALS EEN SLAAF!
KOEK

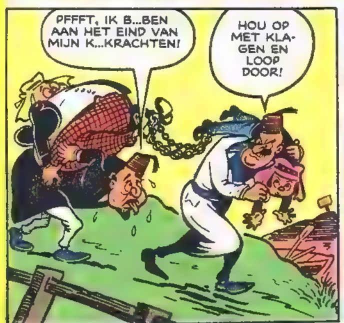

HEE, WAT HEEFT DAT TE BETEKENEN?
JE ZEI DAT JE MIJN SLAAF WAS. IN MIJN LAND WORDEN SLAVEN VASTGEKETEND AAN HUN MEESTERS!
STAL
KLIK!

ALLE MENSEN, WAT EEN TOESTAND! ZEG, WAAROM DENK JE EIGENLIJK DAT JE IN GEVAAR VERKEERT?
OMDAT WE GEVOLGD WORDEN!
KOEK

BILLIE, HELP! IK WORD ONTVOERD! RED ME!
RED JIJ JEZELF MAAR! IK BLIJF HIERBUITEN!
HEBBES!
KOEK

MAAR BILLIE ZAT AAN DE PRINS VAST EN DUS MOEST HIJ WEL MEE, OF HIJ WILDE OF NIET...
STOP! IK WIL HIER NIKS MEE TE MAKEN HEBBEN!
VLUG, JASMAK, NAAR ONZE SCHUILPLAATS BIJ DE RIVIER!
KOEK

WE KOMEN NIET VOORUIT MET DIE DIKKE JONGEN BIJ ONS! WAT MOETEN WE DOEN?
JE ZULT HEM MOETEN DRAGEN, JASMAK!

PFFFT, IK B...BEN AAN HET EIND VAN MIJN K...KRACHTEN!
HOU OP MET KLAGEN EN LOOP DOOR!

INTUSSEN WAS HET BRIEFJE GEVONDEN EN ER HEERSTE GROTE ANGST OP DE SCHOOL.
IK VREES DAT UW ZOON ONTVOERD IS, HOOGHEID!
VLUG, WE MOETEN HEM VINDEN VOOR HET TE LAAT IS!

VOORUIT, DIKKE, SPRING IN DE BOOT, DAN GAAN WE ER VANDOOR!

HELP, HIJ HEEFT DE BOOT TOT ZINKEN GEBRACHT! MOGE ALLAH HEM TREFFEN!
GELUKKIG, MIJN ZOON IS VEILIG DANK ZIJ DIE DIKZAK!

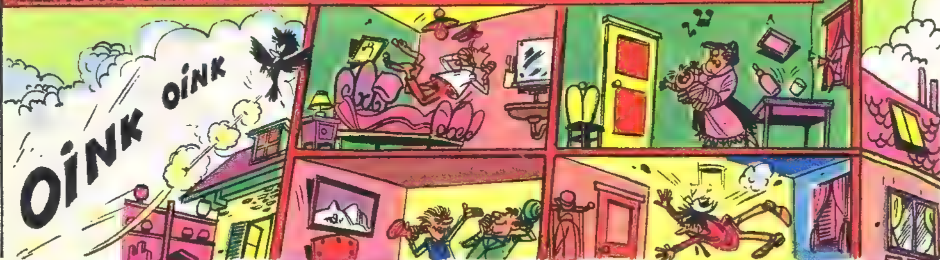

MIJN VRIEND BILLI BHUNTA HEEFT MIJN LEVEN GERED, VADER!
JA, IK ZAL HEM EEN RIJKE BELONING GEVEN!

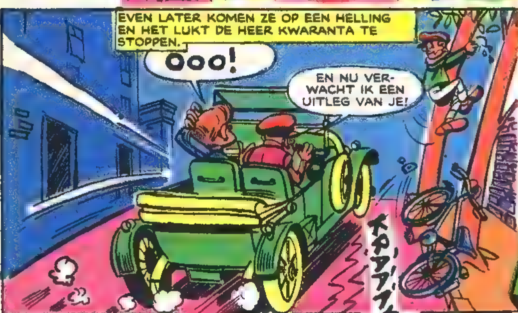

HOUEN JULLIE JE ROEICLUB MAAR! DRIPS VADER HEEFT MIJ EEN MOTORBOOT CADEAU GEGEVEN!

Kareltje Sprint

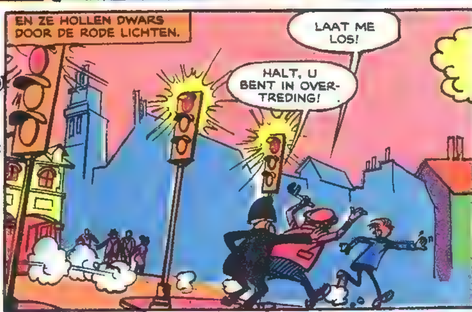

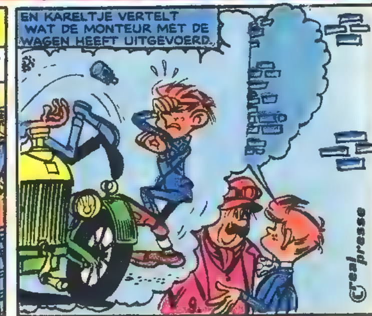

IK BEGRIJP HET, JIJ KUNT ER NIKS AAN DOEN! MAG IK JE IETS AANBIEDEN?
NEE, IK WIL U IETS AANBIEDEN!

DANK ZIJ VELE GLAZEN BIER KOMT DE SPORTIEVE GEEST VAN DE HEER KWARANTA WEER BOVEN.

GOED, WE MAKEN ONZE TOUR DOOR ITALIË MET DE WAGEN ZOALS HIJ NU IS!
MENEER, U BENT EEN GENIE!

OP DE DAG VAN HET VERTREK IS DE HELE „CLUB DER OUDE RIJBEWIJZEN" AANWEZIG....
EN HIER IS EEN MAP VOOR UW AUTO-KAARTEN!
MAG IK UW HANDTEKENING?
WEES MAAR VOORZICHTIG!
ALSTUBLIEFT, HEREN, EEN FLESJE WIJN!
IK BEN VERSLAGGEVER VAN HET „DAGBLAD VOOR DE KLEINE MAN"!

ALLEMAAL ACHTERUIT! WE GAAN VERTREKKEN!
DENKT U EROM: ZACHTJES AAN!

EN DAN...
WOE-OEPS
HELP

WAT IS DAT?
WAT JE NOEMT EEN VLIEGENDE START!
ONGELOOFLIJK!

KIJK, HIJ RIJDT AL LANGZAMER!
ALS HIJ ZO BLIJFT RACEN, VERLIEST HIJ DE WEDDENSCHAP!
DAT WERD OOK HOOG TIJD!

HÈ, HÈ, WE GAAN LANGZAMER!
GELUKKIG WEL!
10

Marian v. d. Helm (11), Schenkelweg 107, Zoeterwoude (Z.-H.), wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst uit Limburg, Noord-Brabant of het buitenland. • *Lenie Gommans (17), Baarloseweg 46, Helden (L.)* en *Heleen v. d. Boel (16), Molenstraat 3, Kessel (L.)*, willen corresponderen met jongens en meisjes van hun leeftijd. • *Annie Lubbers (15), Europaweg 230, Nieuw Schoonebeek (Dr.)*, wil corresponderen met een r.k. Ind. jongen of meisje uit Nederland. • *Anneke Posthuma (9), Celsiusstraat 130f, Den Haag*, zoekt een correspondentievriendin van negen of tien jaar uit Noord-Brabant of Limburg. Hobby's: muziek, foto's van filmsterren. • *Georgine B. Geesink (16), Orteliusstraat 65 huis, Amsterdam-West*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd of met een jongen tussen zeventien en negentien jaar, liefst wonende in een bosrijke streek.

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

• *Jan Schmitz (15), Binnen Brouwersstraat 38 III, Amsterdam-Centrum*, doet de volgende aanbieding: voor een Elvis Presley-foto geeft hij tien bazooka-omslagen terug. • *Mienie van Mourik (13), Karstraat 31, Zaltbommel*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, moderne muziek. • *Engelien Engels (15), Pastoor Schutjesstraat 41, Tilburg*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: dansen, zwemmen en film. • *Lida Hilgers (16), Buikslotermeerdijk 33, Amsterdam-Noord*, zoekt een correspondentievriend tussen zestien en achttien jaar. • *Mary Bos (12), Kerkbeeklaan 15, Beverwijk*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd uit Nederland of Duitsland. Hobby's: zwemmen, knutselen, lucifersmerken. • *Johnny Lemon (16), W/O Vaassen B21/216 (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Duitsland. Wie kan hem aan adressen helpen? • Wil je SPELDJES ruilen? Bij ruilclub „De Ruil", *Bergstraat 37, Wijk en Aalburg (N.-Br.)*, zijn adressen verkrijgbaar! • *Annie Mulders, Torenstraat 15, Megen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. • *Mieke Laarakkers (14), Grotestraat 61, Sint Jenshof, Sambeek (N.-Br.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby: ballet. • *Marion Chernin (16), Theresiastraat 26, Kerkrade*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd uit Nederland of het buitenland. • *Gerry Smits (14), Mgr. Geurtsstraat 11, Maashees (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, liefst uit Zuid-Holland of Utrecht. Hobby's: zwemmen, schaatsen, tekenen, platen en foto's van dieren. • *Jacques Schulpen (16), Mgr. Evertsstraat 11, Roermond*, wil corresponderen met een jongen of meisje uit Nederland of het buitenland. Heeft iemand adressen voor hem? • *Melda Vraets (14), Timorstraat 41, Geleen (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, die Jehova's getuige is. Hobby's: zwemmen en schaatsen. • *Henk Erenstein (13), Vechtstraat 65, Zwolle*, wil corresponderen met een Nederlandse jongen van zijn leeftijd uit Amerika of Australië. • *Ad van Rijzewijk* en *Nico van Dun, Kastrupstraat 9, Tilburg*, willen corresponderen met twee meisjes van ongeveer dertien jaar. • *Peter Weustink (11), Molenstraat 46a, Naaldwijk (Z.-H.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van zijn leeftijd. • *Bets de Kleijn (15), Pensionaat, Hogeham 25, Dongen (N.-Br.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: lezen, foto's van filmsterren en zangers. • *Antoon de Kleijn (14), Beemstraat 7, Zeeland (N.-Br.)*, zoekt een correspondentievriend van zijn leeftijd. Hobby's: zwemmen, sport. • *Addie Kroesekiaas (13), Vondelhof 2, H.I. Ambacht (Z.-H.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland, België, Engeland, Ned. Antillen of Curaçao. Hobby's: kamperen, zwemmen en lezen. Wie kan haar aan adressen helpen? • *Annelies Heering (14), Marijkelaan 29, Enter (Ov.)*, zoekt een r.k. correspondentievriend van veertien of vijftien jaar. • *Ans Schilders (14), Oude Trambaan 8, Esbeek (N.-Br.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd uit Gelderland of Limburg. Hobby: Cliff Richard. • *Francien Helmsing (16), Hof 16, Dordrecht* en *Ina Stolk (16), Wijnstraat 184, Dordrecht*, willen corresponderen met twee prot. jongens van zestien of zeventien jaar, liefst uit Gelderland. • *Willy Pleyler (12), Molenstraat 7, Rhenen (Utr.)*, zoekt een correspondentievriendin van twaalf of dertien jaar, liefst uit Suriname of de Ned. Antillen. Hobby's: gymnastiek en lezen. • *Mia Salden (16), Gladiolensingel 2, Geleen (L.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Harm Heethuis (16), Zwaagweg 56, Woldendorp (Gron.)*, zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd uit Nederland, België of Suriname. Hobby's: postzegels, foto's van vliegtuigen, voetbal. • *Bert Grim (17), Valendrieseweg 35, Wijchen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. • *Ineke Kemme, Huurdemanlaan 17, Nieuw Schoonebeek (Dr.)*, zoekt een correspondentievriendin. Hobby's: dieren, padvinderij. • *Johannes van Loenen, Vonderpad 16, Westerbroek (Gron.)*, vraagt: wie heeft er oude, maar nog goede wapens te koop? Eerst schrijven. • *Yvonne Strik (15), Oisterwijksebaan 93, Tilburg*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of iets ouder uit Nederland of een van de buurlanden. • *Koos Bos, Molendijk 72, Goudswaard (Z.-H.)*, wil speldjes ruilen. • *Francien v. d. Heijden (15), Spoorlaan 19, Schijndel (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Herman de Bruyn (14), Oeterselaan 43, Den Bosch*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst niet uit Noord-Brabant. • *Ria Hamers (12), Boomgaardstraat 6, Fijnaart (N.-Br.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. • *Leo van Halder (13)* en *Louis Busken (13), Seminarie „Beekvliet", Sint Michielsgestel (N.-Br.)*, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • *Hennie Klomp (16), Haarlemmerstraat 92 II, Amsterdam* en *Stee Giorgis (15), Haarlemmer Houttuinen 8a II, Amsterdam*, zoeken twee correspondentievriendinnen. • *Jannie Kruithof (17), Molendijk 70, Klaaswaal (Z.-H.)* en *Jannie Blijdorp (16), Greup 44, Post Greup (Z.-H.)*, willen corresponderen met twee ned. herv. jongens of meisjes van hun leeftijd. • *Truus Schelvis (12), Runxputteweg 28, Heiloo (Kapel) (N.-H.)*, zoekt een r.k. correspondentievriend. Hobby's: sigarebandjes, foto's van filmsterren, muziek. • *G. Kruk (12), Beelaertslaan 50, Oosterbeek (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Trees Kersbergen (13), Mijerstraat 18, Delft* en *Riet v. d. Krogt (15), Mijerstraat 20, Delft*, willen corresponderen met twee r.k. jongens of meisjes van hun leeftijd. Hobby's: zwemmen, handbal, foto's van Cliff. • *Marjo Ceelen, Blaarthemweg 71, Eindhoven*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van veertien of vijftien jaar; liefst een meisje, wier vader werkt bij de Ned. Spoorwegen. • *Jan Derksen (11), Oostende 21b, Helmond*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels en knutselen. • *Wiep ten Hoeve (14), Ouwster Nijega, 32, Post Scharsterbrug (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen van vijftien jaar of ouder. • *Toosje v. d. Broek (13), Uithoornstraat 31 I, Amsterdam-Zuid*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Karin Bollebakker (10), Palmstraat 39, Hilversum*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Annemarie Kappelaan (13), Bovenkerkseweg 43, Giessenburg (Z.-H.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby: foto's van filmsterren en zangers.

Wil je corresponderen met een meisje in Nieuw-Zeeland? *H. Kraanen, Op 't Zand 22, Amersfoort*, heeft negenentwintig adressen beschikbaar van meisjes in Nieuw-Zeeland, variërend in leeftijd van dertien tot zestien jaar. Schrijf even een briefje, maar sluit wel een postzegel voor antwoord in. Wie het eerst komt, het eerst maalt!

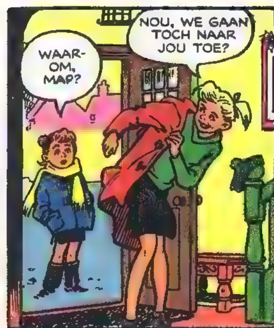

Map en Moppie

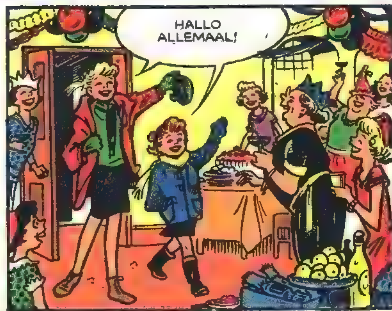

14

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud, een zak met geld en geldswaardige papieren, is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten. Ze besluiten de kwestie nader te onderzoeken. De jongens verdenken Sim Leach ervan dat hij bij de Schoorstenen op zoek is naar de verloren schat.*

De lucht werd roze, toen oranje en al gauw daalde de schemering. Het schijnsel van de gloeiende blokken hout in het vuur weerspiegelde op hun gezichten. Zo nu en dan sprongen kleine visjes boven het water uit; kikkers kwakten en in de bossen hoorden ze, hoe een uil zijn roep herhaalde.

Plotseling klonk er een hevig gekraak vanaf het pad achter hen. Bobbie sprong overeind.

„Pak je zaklantaarn en volg me!" fluisterde hij.

„Wat?. . ." begon Randy, die verwonderd ging staan.

„Bedek het licht met je hand. Vlug! Over de dam!"

„Maar dat lawaai was achter ons," zei Dodey.

„Ben je bang? Of. . . of. . ."

„Wat?"

Bobbie trappelde van ongeduld.

„Het is de oude man," zei hij. „Hij gaat over het achterpad. Als we vlug zijn, kunnen we op tijd bij het huis van Radijs zijn om hem op te vangen!"

„We kunnen niet bij het vuur weggaan," zei Randy.

„Dan doven we het. Maar vlug een beetje!"

Ze schopten de brandende houtblokken in de baai en trapten daarna de rest uit.

Bobbie was de eerste die van de oever afsprong en de dam overstak. Hij was al aan de overkant, voordat de beide anderen goed en wel wisten, wat er aan de hand was. Hij wachtte tot ze ook aan de overkant waren en liep toen voorop over het donkere pad dat naar de Schoorstenen leidde.

„Ik heb daar een houtblok vastgebonden," legde hij uit, „zó, dat het in het struikgewas zou vallen, als de oude man met zijn voet in een wingerdrank zou blijven haken, die ik dwars over het pad had gespannen. Ik dacht wel dat we dat bij de baai zouden kunnen horen!"

„Dus dáárom bleef jij zo lang weg, toen

je hout ging zoeken," zei Dodey en ze voegde er aan toe: „Hij heeft vast wel gemerkt, dat het een valstrik was. Als hij dat ijzerdraad gezien heeft. . ."

„Maar ik heb geen ijzerdraad gebruikt. Ik heb een lange rank van die wingerd gevonden die de werklui hebben omgehakt voor de houtzagerij. De oude man denkt vast dat hij per ongeluk met zijn voet is blijven haken. Maar nu geen gepraat meer. Lantaarns uit, we moeten nu op ons gevoel verder."

Na een paar minuten kwam het zwijgende drietal bij de ruïne. Ze kropen tussen de struiken die aan de kant van het pad groeiden en wachtten af. Het vervallen gebouw stak spookachtig af tegen de donkergrijze lucht. Het zag er onvriendelijk en spookachtig uit. Dodey huiverde en schoof wat dichter naar de jongens. Haar ogen deden pijn van het turen in de duisternis.

Ver achter hen riep een uil.

„Kijk!" fluisterde Randy.

Achter het huis werd een lange gestalte zichtbaar, die een lantaarn in de hand droeg. De man bleef staan en scheen te luisteren.

Toen ging hij op weg naar de Schoorstenen. Ze zagen duidelijk dat hij een beetje hinkte.

„Het is Sim," zei Randy. „Kom mee, we gaan achter hem aan. Maar we moeten doodstil zijn!"

Dus Randy had van het begin af aan gelijk gehad! dacht Dodey. Ze voelde zich helemaal in de war. De man was inderdaad Sim. Ze had zijn gezicht even gezien en ze kende zijn manier van lopen, zelfs al hinkte hij nu. Ze hoopte maar dat hij zich niet al te erg bezeerd had, toen hij over de wingerdrank gestruikeld was. Die Bobbie toch!

Ze zorgden er wel voor dat ze niet in het schijnsel van de lantaarn kwamen, totdat het verdween achter de top van de heuvel. Ze begonnen nu vlugger te lopen en durfden af en toe even hun lantaarns te gebruiken. Eindelijk kwamen ze bij de laurierstruiken en ze kropen er voorzichtig tussendoor.

Sim was al in het ravijn afgedaald. Hij liep tussen de rotsen door, terwijl zijn lantaarn schaduwen veroorzaakte, die de Schoorstenen op levende monsters deden lijken. Het was net alsof de ruige kolossen bewogen en op een vreemd ritme heen en weer zwaaiden. Nu verdween de lantaarn achter een rots en die ene Schoorsteen werd een bewegingloze, zwarte vorm, terwijl de andere rotsen doorgingen met de dans. Sim kwam even weer te voorschijn, toen hij de andere kant van het ravijn bereikt had, en werd dan opeens door de duisternis verzwolgen. De dans van de Schoorstenen was ten einde.

Maar hoog boven de plek, waar Sim verdwenen was, konden ze een flauw lichtschijnsel zien dat de onderkant van een overstekende rand bescheen. Randy wees ernaar.

„Daar moet ergens een grot zijn," fluisterde hij. „Er zit waarschijnlijk een scheur in en daar schijnt het licht van Sims lantaarn door."

„Ik geloof dat het licht daar al eerder was," zei Dodey. „Maar ik ben er niet zeker van."

„Het kan er niet eerder geweest zijn," zei Bobbie. „Hij is er nog maar net binnen gegaan."

„Ik snap niet," zei Randy, „hoe jij wist dat Sim hier vanavond komen zou."

„Dat wist ik ook niet zeker. Maar toen jij vanmiddag naar de stad was, ben ik even naar het huis van de familie Leach gegaan. Ik zag mevrouw Leach en liet doorschemeren, dat wij hier vanavond naar toe zouden gaan. Ik hoopte dat zij het aan Sim zou vertellen en dat hij dan op hoge benen hierheen zou komen om zijn graafwerk te beschermen. En als hij inderdaad de oude man was, dan zou hij vast komen."

Dodey was onthutst.

„Heb jij mevrouw Leach verteld dat we naar de Schoorstenen gingen?"

„Dat niet precies. Ik heb gezegd dat we ons kampvuur dicht bij het huis van Radijs zouden houden. Het zwembad is er ook dichtbij," verdedigde hij zichzelf.

„Je bent een geslepen boef!"

„Gunst, Dodey," zei Bobbie diep beledigd. „Wil jij dan die postzak niet vinden? En als de koopakte er nou werkelijk eens in zit?"

„Ja, dat is waar!" zei Dodey. „We moeten het proberen."

„Natuurlijk. We moeten zien te ontdekken, wie onze vrienden zijn en wie onze vijanden, zelfs al zou blijken dat een van onze vrienden eigenlijk een vijand is."

Terwijl Dodey en Bobbie zo praatten, had Randy aldoor de overstekende rand aan de rechterkant beschenen, waarbij hij zijn lantaarn vlak bij de grond hield. „Ik geloof dat we hier wel over kunnen lopen," zei hij. „Laten we eens naar het licht toe gaan. Misschien kunnen we wel door die scheur in de grot kijken."

„Goed," stemde Bobbie toe. „Maar loop niet te dicht bij de rand!"

Nadat ze een paar minuten door de laurierstruiken hadden voortgezwoegd, kwamen ze eindelijk veilig en wel bij het lichtschijnsel. Zoals Randy al had vermoed, scheen het door een spleet in het dak van een onderaardse grot. Toen ze erdoorheen gluurden, zagen ze niets anders dan steen.

Toen hoorden ze geluid. Het was een hol klinkende, lugubere stem, een stem uit de onderwereld. Het hart klopte Dodey in de keel en ze voelde de koude rillingen over haar rug gaan.

„Je bent nu al drie zomers bezig geweest," zei de stem. Het was de stem van Sim, die vervormd klonk door de weer-

De man bleef staan en scheen te luisteren.

kaatsing in de grot. De drie luistervinken boven op het dak keken elkaar aan toen hij voortging: „Drie zomers lang en wat hebben we bereikt?"

Een andere mannenstem gaf antwoord, hij sprak te zacht om te kunnen worden verstaan.

„En als de delvers komen, kun je er wel mee ophouden," zei Sim weer.

„We houden er niet eerder mee op, vóórdat ik het gevonden heb!" Deze keer waren de woorden van de ander duidelijk te verstaan. „Ik ben hier gekomen om het te halen en ik zal het krijgen ook, en die delvers kunnen zich beter met hun eigen zaken bemoeien."

„Nou, ik heb gedaan wat ik kon," antwoordde Sim. „Je schijnt niet naar rede te willen luisteren."

Er volgde een korte stilte; toen zei de andere man: „Wat is dat met die drie kinderen? Ik heb tegen Lilie gezegd, dat. . ."

„Je moet Lilie met rust laten," zei Sim op boze toon. „Als je haar stil laat begaan, dan is ze zo mak als een lammetje, maar als je weer begint met haar kwaad te maken. . . Sarah en ik hebben al genoeg aan ons hoofd, zonder dat zij zich overal mee bemoeit. En van die kinderen heb jij geen zier last. Ik ben hier vanavond naar toe gekomen om er zeker van te zijn, maar ze hebben een onschuldig eetpartijtje bij een kampvuur, aan de Paradijsbaai."

„Ze zijn hier al een paar keer geweest. De laatste keer heb ik ze met mijn viool schrik aangejaagd."

Ondanks de ernst, waarmee hij aldoor had gesproken, lachte Sim nu.

„Die viool van jou zou iedereen de stuipen op het lijf jagen!"

De andere man vond het helemaal niet grappig. Zijn stem kreeg een dreigende ondertoon.

„Je moet zorgen dat ze hier niet weer in de buurt komen. Ze hebben hier niets te maken."

Een diepe zucht van Sim steeg op door de spleet.

„Ik moet nu gaan," zei hij. „Kom morgenvroeg bij de schuur, zoals afgesproken. Ik zal je dan naar Somerset brengen."

„Ik zal er vóór zonsopgang zijn. Maar ik blijf niet de hele dag in Somerset. Ik moet weer op een andere plek aan het graven."

„Je blijft er tot het donker is," beval Sim hem. „Als je tenminste niet door de mensen gezien wilt worden."

De ander bromde iets onverstaanbaars. Toen klonk het geluid van zich verwijderende voetstappen en Sim verscheen met zijn lantaarn in de hand tussen de rotsen.

Het drietal bleef doodstil wachten, tot hij tegen de rand van het ravijn was opgeklommen en de Oude Weg opliep. Ze bleven nog drie of vier minuten in hun hoekje zitten en gingen toen even rustig weg, als ze gekomen waren.

Toen ze op veilige afstand van de Schoorstenen waren, slaakte Dodey een zucht van verlichting.

„Sim is niet de oude man," zei ze, „dat heb ik aldoor al gezegd."

Bobbie moest toegeven dat haar vrouwelijke intuïtie haar niet bedrogen had, maar hij voegde eraan toe: „Maar in ieder geval heeft hij op de een of andere manier wat met de oude man te maken. En mevrouw Leach ook, en Lilie de Wit. Ik zou toch wel erg graag willen weten, wat het allemaal te betekenen heeft. Wie is nou de oude man, Randy? Kon jij het aan zijn stem horen?"

„Nee, ik kon de stem niet herkennen. Het galmde trouwens ook erg in die grot."

„Sim probeerde hem over te halen om hier weg te gaan," zei Dodey.

Bobbie knikte.

„Ik geloof dat Sim geen kwade bedoelingen heeft. Het spijt me dat ik hem heb laten struikelen."

Toen ze bij de baai kwamen, zochten ze de resten van hun etenswaren bij elkaar. Ze overtuigden zich ervan dat er geen vonken waren weggewaaid van hun haastig gedoofde vuur, en gingen toen met hun brandende zaklantaarns in de hand op weg naar huis.

„Wat zou Lilie de Wit met dit alles te maken hebben?" vroeg Randy.

Dodey en Bobbie vertelde hem van het mannetje met de veren, en van hun theorie, dat Lilie met de oude man samenwerkte.

Randy was ervan onder de indruk.

„Er gaan hier in de buurt allerlei praatjes over die oude vrouw," zei hij. „Er zijn nog altijd mensen die in heksen geloven. En soms gebeuren er dingen, waardoor ik zelf haast begin te geloven dat ze werkelijk bestaan. Zoals die keer, toen er in de bergen een oude vrouw ruzie kreeg met haar buurman, omdat hij met zijn vrachtwagen over haar erf reed. Ze vervloekte hem en een paar dagen later slipte de vrachtwagen en kwam ondersteboven in een aardappelakker terecht."

„Goeie grutten!" riep Bobbie uit. „Ik geloof dat ik van nu af aan maar erg vriendelijk tegen oude Lilie zal zijn!"

De maan kwam op aan de horizon, toen Dodey en Bobbie de helling afliepen naar het zomerhuisje. Het donkerste gedeelte van de avond was voorbij. De groene boomtoppen op de helling van de Grote Woeste Berg hadden een onwerkelijke, blauwige weerschijn en de bloeiende bloemen lichtten bleek op in het gras op het veld.

Het huisje stond verscholen in de schaduw van de pijnboom. Uit een van de ramen scheen gelig het lamplicht. Opeens leek het, alsof zich iets zwarts uit de schaduw van de boom losmaakte en vlug verdween. In het schemerige donker leek het een gestalte, die met een merkwaardig langzame, strompelende gang in de heg verdween.

Dodey greep Bobbie bij de arm.

„Zag. . . zag je dat?"

„Ja, ik heb het gezien. Het kan wel een hert geweest zijn. Die komen 's nachts het bos uit."

„Je weet best dat het iets anders was. Het. . . het liep rechtop!"

„Misschien was het iemand die bij vader op bezoek geweest is."

„Vader ligt vast al in bed," zei Dodey. „Kijk maar, de lamp is laag gedraaid."

Ze waren blijven staan, maar nu spoorde Bobbie haar aan om door te lopen.

„Wie of wat het ook geweest is, het is nou weg. Er is niets om bang voor te zijn."

Ze schenen met hun zaklantaarns naar alle kanten, liepen toen behoedzaam het erf op en klommen de verandatrap op.

Dodey liet het licht van haar lantaarn over de hele veranda schijnen en ze hield haar adem in van schrik, toen het schijnsel op het oude groene kussen viel, dat scheef op de verandastoel lag. Uit een van de naden van het kussen stak een klein grijs veertje.

Als een bliksemflits drong het tot Dodey door, wat dit moest betekenen. Maar het was zo iets fantastisch, zo iets onwerkelijks, dat ze het haast niet kon geloven.

„Bobbie, ik denk dat ze weer veertjes in de man op de pijnboom heeft gestoken!"

„Och, dat geloof ik niet. . ."

Een uil riep in de boomgaard, toen Dodey de veranda afrende en naar de pijnboom toe liep. Er was geen enkel nieuw veertje in het mannetje gestoken. Er niets van begrijpend liep ze langzaam om de boom heen. Plotseling bleef ze stokstijf staan. . . „Bobbie!"

In een oogwenk stond Bobbie naast haar. Hij zag dat ze met grote ogen naar de pijnboom stond te staren. Toen hij wat beter keek, zag hij dat er weer een figuurtje in was gekerfd. In de benen ervan waren grijze veertjes geprikt, waarvan de schaduwen scherp waren te zien in het licht van de trillende zaklantaarn van Dodey. Dit keer was het geen mannetje. Het was de afbeelding van een meisje met kortgeknipt haar!

Vanaf de bovenste takken van de pijnboom klonk nu het droevige geroep van de uil. Wie zou het toch gedaan hebben? Wie? Wie?

Doodsbang bleef Dodey nog een minuut lang naar het figuurtje staren. Toen draaide ze zich om zonder een woord te zeggen en liep het huis binnen.

HOOFDSTUK XI

De familie op heter daad betrapt

Dodey kon die avond maar niet in slaap komen. Ze lag klaar wakker en allerlei vervelende gedachten spookten haar door het hoofd. Ze probeerde wanhopig alles van zich af te zetten, nergens meer aan te denken en te slapen. Maar die gedachten bleven maar komen, steeds maar opnieuw.

Waarom zou Lilie de Wit hebben geprobeerd haar bang te maken met de afbeelding van een meisje op de pijnboom? Het antwoord lag voor de hand. Het eerste figuurtje diende ervoor om iedere man of jongen die te dicht bij de Schoorstenen zou komen, te vervloeken. Maar nu was er een meisje bij de Schoorstenen geweest. . .

Ze begon schapen te tellen. Een — twee — drie — vier. Er waren vier veren in de benen van het nieuwe figuurtje geprikt. Het was alsof ze op dit moment in haar eigen benen werden gestoken! Ze trok haar knieën op onder de dekens en rolde zichzelf op tot een bal. . .

In de armen van het meisjesfiguurtje op de boom waren geen veren geprikt, dus haar armen liepen geen gevaar. Ze kneep haar ogen zo stijf dicht als ze maar kon en probeerde aan een zwarte ruimte te denken. Soms lukte het haar op die manier weleens vlug in slaap te vallen. Maar nu dacht ze alleen maar aan zwarte schaduwen, zwarte rotsen, zwarte grotten, zwarte ruïnes en aan een strompelende zwarte heks. . .

WORDT VERVOLGD

WE HADDEN ZO JUIST HET EILAND, WAAR DE SCHAT BEGRAVEN LAG, BEREIKT. EEN GEDEELTE VAN DE BEMANNING GING AAN LAND EN IK WAS ZO ONVERSTANDIG MEE TE GAAN. IK WAS TE WETEN GEKOMEN DAT DE KOK JOHN SILVER EN DE MEESTE LEDEN VAN DE BEMANNING DE KAPITEIN, DE DOKTER EN DE JONKER ONSCHADELIJK WILDEN MAKEN OM ER DAARNA MET DE SCHAT VANDOOR TE GAAN. VOORLOPIG WIST SILVER ECHTER NOG NIET WAAR DE SCHAT PRECIES LAG...

TOEN WE LANGS EEN GROEP BOMEN VOEREN, DIE HALF IN HET WATER STONDEN, HEES IK MIJ, ZONDER ACHT TE SLAAN OP HET GESCHREEUW VAN JOHN SILVER, AAN EEN TAK OP, KROOP AAN WAL EN RENDE ZO HARD IK KON HET EILAND OP.

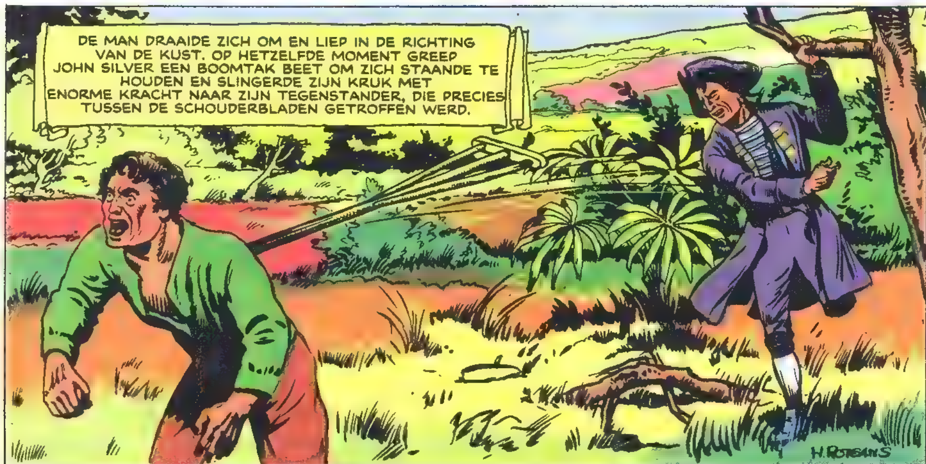

IK HOORDE TWEE MANNEN NADERBIJ KOMEN EN HERKENDE DE STEM VAN JOHN SILVER. OMDAT IK NIET KON VERSTAAN WAT ZE ZEIDEN EN IK TOCH MEER VAN HUN MISDADIGE PLANNEN AAN DE WEET WILDE KOMEN, KROOP IK OP HANDEN EN VOETEN NADERBIJ.

NU KON IK ALLES DUIDELIJK VERSTAAN. HET BLEEK DAT JOHN SILVER VERGEEFSE MOEITE DEED OM EEN VAN DE BEMANNINGSLEDEN OVER TE HALEN ZIJN PARTIJ TE KIEZEN ALS HET ZOVER WAS.
IK HAK NOG LIEVER MIJN HAND AF DAN DAT IK ME MET JOUW SMERIGE PLANNEN INLAAT!

PLOTSELING WERD DE VREDIGE RUST VAN HET EILAND VERSTOORD DOOR EEN LANGGEREKTE, HUIVERINGWEKKENDE KREET, ALS VAN EEN MENS IN DOODSNOOD.
DAT ZAL ALLAN WEL ZIJN! DIE VOELDE OOK NIETS VOOR MIJN PLANNETJES! ZULKE MENSEN KUNNEN WE NIET GEBRUIKEN!

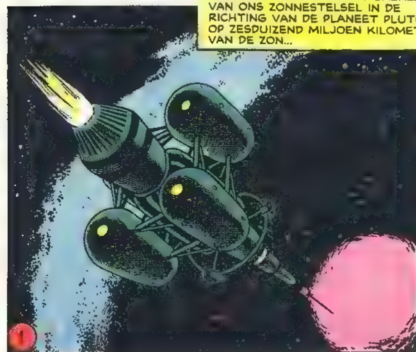

ELLENDIGE SCHURK! LAAT JIJ ONSCHULDIGE MENSEN VERMOORDEN, OMDAT ZE NIET VAN JOUW MISDADIGE PLANNEN GEDIEND ZIJN? DAT MOET JE MET MIJ EENS PROBEREN!

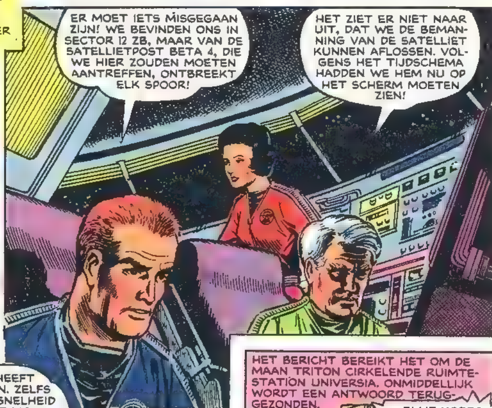

DE MAN DRAAIDE ZICH OM EN LIEP IN DE RICHTING VAN DE KUST. OP HETZELFDE MOMENT GREEP JOHN SILVER EEN BOOMTAK BEET OM ZICH STAANDE TE HOUDEN EN SLINGERDE ZIJN KRUK MET ENORME KRACHT NAAR ZIJN TEGENSTANDER, DIE PRECIES TUSSEN DE SCHOUDERBLADEN GETROFFEN WERD.
H. ROTGANS

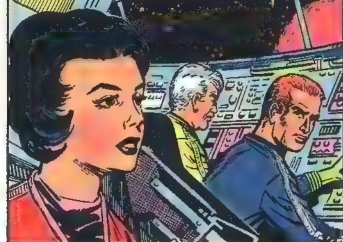
Cliff Rendall

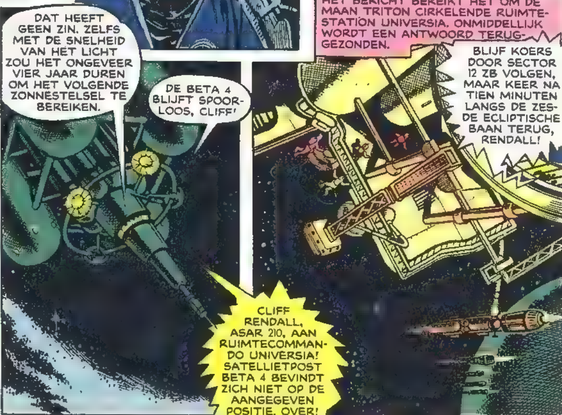
HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

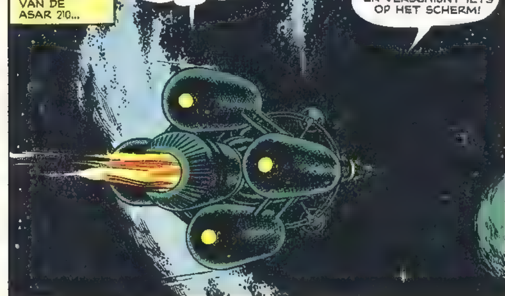
SCIENCE FICTION

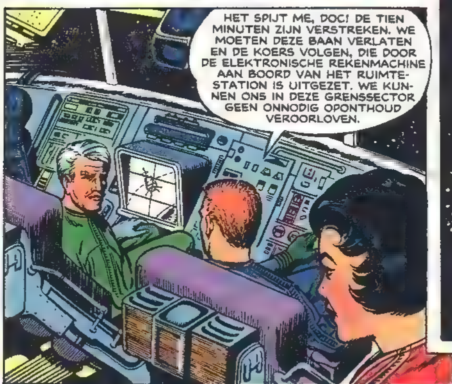

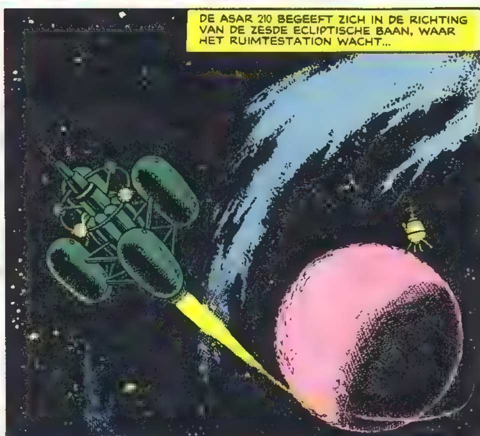

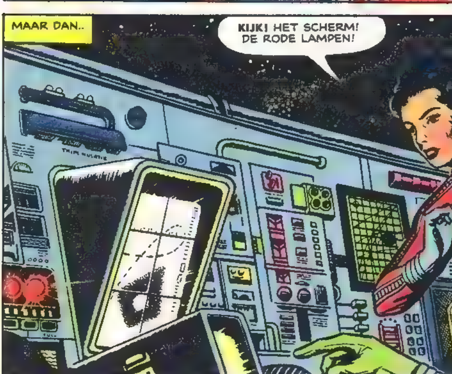
KIJK! HEE, WAT VREEMD! ALLE LICHTEN ZIJN UIT... ZE GEVEN GEEN TEKEN VAN LEVEN!
HEBBEN WE NOG TIJD OM OVER TE STAPPEN EN EEN ONDER-ZOEK IN TE STELLEN?

HET SPIJT ME, DOC! DE TIEN MINUTEN ZIJN VERSTREKEN. WE MOETEN DEZE BAAN VERLATEN EN DE KOERS VOLGEN, DIE DOOR DE ELEKTRONISCHE REKENMACHINE AAN BOORD VAN HET RUIMTE-STATION IS UITGEZET. WE KUN-NEN ONS IN DEZE GRENSSECTOR GEEN ONNODIG OPONTHOUD VEROORLOVEN.

DE ASAR 210 BEGEEFT ZICH IN DE RICHTING VAN DE ZESDE ECLIPTISCHE BAAN, WAAR HET RUIMTESTATION WACHT...

MAAR DAN..
KIJK! HET SCHERM! DE RODE LAMPEN!

DE RADAR WAARSCHUWT ONS VOOR EEN NADEREND VOORWERP! HET KOMT RECHT OP ONS AF EN... MAAR HET IS GEEN VOORWERP... HET IS EEN STRALING! WAT KAN DAT ZIJN?

De man van staal

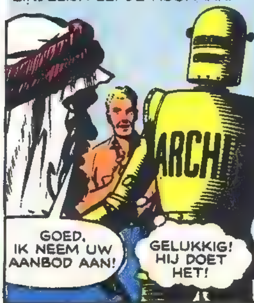
TED, KEN EN ARCHIE WILDEN HUN VRIEND BILL DRAYTON BEVRIJDEN UIT HANDEN VAN DE SCHORPIOEN. ZE VATTEN HET PLAN OP OM ALS ARABIEREN VERKLEED IN DE VESTING VAN DE SCHORPIOEN DOOR TE DRINGEN.

DE KOOPLIEDEN VERTROKKEN EN DE VRIENDEN VERKLEEDDEN ZICH SNEL.
NU MOETEN WE ARCHIE NOG VERMOMMEN!
DAT ZAL NIET EENVOUDIG ZIJN!

EVEN LATER...
ZO, DAT IS DAT. VOORLOPIG BEN JE ONZE BEDIENDE, ARCHIE!

ZO BEREIKTEN ZE EL HASCHID.
PAS OP VOOR DE WACHTPOSTEN! ZE MOGEN ONS NIET HERKENNEN!

MAAR DE WACHTPOSTEN HADDEN GEEN ARGWAAN.
TOT NU TOE GAAT ALLES GOED!
MAAR HOE KOMEN WE NU IN CONTACT MET BILL?

DE VRIENDEN HADDEN ER GEEN IDEE VAN WAAR HUN VRIEND GEVANGEN GEHOUDEN WERD.
HET IS ONBEGONNEN WERK! WE HEBBEN GEEN SPOOR!
IK WEET HET. EN TOCH MOETEN WE HEM VINDEN!

OPEENS RIEP KEN UIT:
ALLE MENSEN, KIJK DAAR EENS!

BOVEN DE STAD VLOOG EEN MAN.
HIJ VLIEGT OP EEN SOORT RAKET!
JA, EN HIJ HEEFT EEN GROTE ZAK BIJ ZICH!

OPEENS HERKENDE KEN DE MAN.
HET IS BILL! WE MOETEN ZIJN AANDACHT TREKKEN!

DE VRIENDEN BEGONNEN TE WUIVEN EN TE ROEPEN. MAAR BILL SCHEEN NIETS TE MERKEN.
HIJ HERKENT ONS NIET VANWEGE ONZE KLEREN!
JA, MAAR IK DURF ZE OOK NIET UIT TE TREKKEN. DAT IS TE GEVAARLIJK!

TOEN KREEG TED EEN IDEE...
IK WEET MAAR ÉÉN MANIER OM TE MAKEN DAT HIJ ONS HERKENT EN DAARBIJ MOET ARCHIE ONS HELPEN!

Uitslag prijspuzzel nr. 25

Het woord, dat je moest proberen te vinden, was:

ooievaarsbek

Hier zijn de gelukkige prijswinnaars.

EERSTE PRIJS, een paar rolschaatsen:
Nettie Marchelinus, Scheldestraat 56, Goes (Zld.)

TWEEDE PRIJS, een tafeltennisspel:
Riet van de Elzen, Tobias Asserstraat 47, Eindhoven
Jaap Albers, Utrechtsedwarsstraat 153, Amsterdam
Christina Feiken, Zuiderveen 17, Winschoten (Gr.)
Klaas Zeeman, Havenbuurt 13, Marken
Ina Swager, Pluvierenlaan 29, Bilthoven
H. Hendriks, Sacramentsweg 22, Uden
Fr. Leermakers, Beatrijsstraat 89, Den Haag
Dinie Storm, Schimmelpenninckstraat 25, Apeldoorn
Joop Hoogstraate, Keizersweg 11, Badhoevedorp (N.-H.)
John Dijkman, Gladiolenlaan 68, Beverwijk
Paul en Wil Velleman, Laan van Minsweerd 55, Utrecht
Erika Timmers, Lieve Verschuierstraat 69a, Rotterdam-W.

DERDE PRIJS, een vierkleurenpotlood:
Ton Krabbe, Reigerweg 23, Hengelo (Ov.)
Annelies Jorna, Koningslaan 5, Bussum
Paul Robert, Bergmolenstraat 17, Melsele (Waes), (O.-Vlaanderen), België
Marga Boekema, Ambonstraat 5b, Groningen
Monique Becx, Ruys de Beerenbroucklaan 21, Heerlen
C. J. Boelens, Noorderweg 7, Nes (Am.)
Riemer Thalen, Emmastraat 18, Assen
Ria Vermeulen, Nepveulaan 35, Zeist
Wim Schuit, Leeuweriklaan 11, IJmuiden-O.
Nicole Joillet, Lindestraat 5, Brussel 14, België
Paul de Jong, Celebesstraat 49³, Amsterdam-O.
Marijke Zandvliet, Molenvaart 501, Anna-Paulowna

VIERDE PRIJS, een boek:
Rob Vos, Oosterweg 84a, Haren (Gron.)
Albert Jan Molema, Dennenlaan 33, Emmen
Carla Kranenborg, Zuiderweg 7, Niekerk (Oldekerk)
Huby Meyssen, Louis Chalnayestraat 14, Zwartberg (bij Genk), België
Karel Lentink, Leeuweriklaan 28, Hoevelaken
Anneke van Hemert, Herenweg 15, Houten (Utr.)
Ronny Janssens, Prins Karellaan 38, Wilrijk, België
Michaël Gieben, Johan Braakensieklaan 48, Rijswijk (Z.-H.)
Jacob de Vries, Bentinckstraat 56², Amsterdam-W.
H. van der Leek, Vijfherenstraat 58, Heemstede
Jan Dijkstra, Barrierweg 38, Eindhoven
Ingrid van de Klaauw, Via Alberto 43³, Ranco (Varese), Italia
Adje Faas, Maaslandstraat 19, 's-Hertogenbosch
Harrie Janssen, Rijksweg 71, Margraten (L.)
Jantius Kuipers, San. „Beatrixoord", Afd. C 12, Haren (Gron.)
Annelies van de Bosch, Westeinde 3, Wageningen, Suriname (District Nickerie)
Jan Slagter, Gravendreef 52, Den Haag
Peter Verhooren, Wilhelminastraat 21, Brunssum (L.)
Cisca Verwey, Voorstraat 5, Asperen (Z.-H.)
Jan Timmerman, Woldkade 14, Meppel
Ronald Abma, p/a Huize de Rooy, Luiksestraat 17, Scheveningen
Yvonne de Jong, Juliana Oord, Pav. 5, Laren (N.-H.)
Joh. Kranendonk, Heggepad 30, Rotterdam-24
Renée v. d. Spek, Westkruiskade 103b, Rotterdam-3
Cokkie Piena, Jac. Catsstraat 14, Spijkenisse

Wie puzzelt er mee?

Visitekaartjes

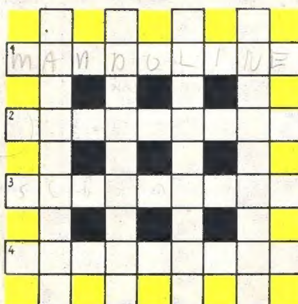
V. C. Dahl Weert

Welk beroep heeft deze heer?

F. Dreef Stroe

Welk beroep heeft deze heer?

Vlechtmatje

Om dit „matje" te kunnen vlechten ga je eerst de hieronder gevraagde woorden op de horizontale rijen invullen. Heb je de juiste gevonden, dan kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden invullen.

1 Tokkelinstrument
2 Soortnaam voor diamant, robijn enzovoort
3 Beheerder van een kasteel
4 Lekkers, snoeperij

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel van Theo Smits in Ulft:

B		V	A	A	K		K
A	L		A	R		L	A
N		R		E	K		B
K	O	O	R		L	E	O
R	A	M		P	E	R	U
O		E	R		P		T
E	B		E	S		E	E
T		S	L	I	B		R

Puzzel van Fons Garritsen in Enschede:

1 Lade
2 Erna
3 Noor
4 Slot
5 Teer
6 Rood
7 Anna

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je de naam LENSTRA.

Kamraadsel van Ellen Hermary in Hoorn:

1 Krans
2 Regen
3 Odeur
4 Kaars
5 Opium
6 Dozijn
7 Inham
8 Lente

De eerste letters vormen het woord KROKODIL.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

29 DECEMBER 1916 WERD DE RUSSISCHE MONNIK RASPOETIN DOOR VORST FELIX JOESOPOW DOODGESCHOTEN, NADAT MEN EERST GEPROBEERD HAD HEM MET CYAANKALI, VERBORGEN IN GEBAKJES, TE VERGIFTIGEN. HIJ WERD VERMOORD, OMDAT DE EDELEN VONDEN, DAT HIJ EEN TE GROTE INVLOED HAD OP DE RUSSISCHE KEIZERLIJKE FAMILIE, DAT HIJ DAARDOOR TE VEEL MACHT KREEG EN DAT HIJ BOVENDIEN IN HET GEHEIM MET DUITSLAND ONDERHANDELDE. HET LIJK VAN RASPOETIN WERD ONDER HET IJS VAN HET MOIKAKANAAL GEWORPEN.

30 DECEMBER 1934 LANDDE 'S AVONDS IN EEN DICHTE MIST HET FOKKERVLIEGTUIG **PELIKAAN** OP SCHIPHOL NA EEN RECORDVLUCHT OP INDIË. DE **PELIKAAN** WAS OP 18 DECEMBER UIT NEDERLAND VERTROKKEN ALS INVALLER VOOR HET NIEUWSTE FOKKERTOESTEL DE **ZILVERMEEUW**. DE ROUTE GING OVER ROME, ATHENE, BAGDAD, JOHDPUR, RANGOON NAAR BATAVIA. IN ONGEVEER VIERENZEVENTIG VLIEGUREN WERD 14.374 KILOMETER AFGELEGD, VOOR DIE TIJD EEN GROTE PRESTATIE. DE VLUCHT WERD DOOR MILJOENEN NEDERLANDERS VIA DE KRANTEN EN DE RADIO GEVOLGD. EENENTWINTIGDUIZEND MENSEN WACHTTEN OP 30 DECEMBER IN ANGSTIGE SPANNING DE **PELIKAAN** OP. NA DE LANDING WERDEN DE BEMANNINGSLEDEN ALS HELDEN GEËERD.

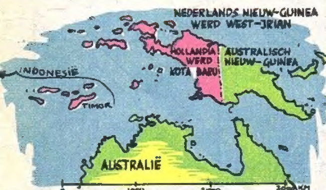
30 DECEMBER 1947 OVERLEED DE NEDERLANDSE KUNSTSCHILDER HAN VAN MEEGEREN. HIJ IS BEKEND GEWORDEN DOOR DE KNAPPE VERVALSINGEN, DIE HIJ MAAKTE VAN OUDE MEESTERS. ZIJN BEKENDSTE VERVALSING IS HET SCHILDERIJ „DE EMMAUSGANGERS", DAT ONDERTEKEND MET DE NAAM VERMEER DOOR DE KUNSTKENNERS ALGEMEEN BESCHOUWD WERD ALS EEN GROOT MEESTERWERK VAN DE SCHILDERKUNST. NA DE OORLOG WERD VAN MEEGEREN GEARRESTEERD. TOEN BLEEK DAT HET MEESTERSTUK VAN VERMEER INDERDAAD EEN VERVALSING VAN DE HAND VAN VAN MEEGEREN WAS, WERD HET DOEK SNEL VERWIJDERD EN OPGEBORGEN IN DE KELDERS VAN HET MUSEUM BOYMANS-VAN BEUNINGEN IN ROTTERDAM, WAAR HET ZICH NOG BEVINDT.

44

27 DECEMBER 1948 WERD DE GEESTELIJKE LEIDER VAN HET GROTENDEELS KATHOLIEKE HONGARIJE, KARDINAAL JOZEF MINDSZENTY, DOOR DE COMMUNISTISCHE POLITIE GEARRESTEERD OP BESCHULDIGING VAN HOOGVERRAAD EN DEVIEZENSMOKKEL. TIJDENS ZIJN GEVANGENSCHAP WERD DE KARDINAAL ZES WEKEN LANG BLOOTGESTELD AAN ZWARE GEESTELIJKE MARTELINGEN (HERSENSPOELING). NA EEN PROCES WERD DE KARDINAAL OP 8 FEBRUARI 1949 VEROORDEELD TOT LEVENSLANGE GEVANGENISSTRAF. LATER WERD DEZE STRAF VERZACHT. TIJDENS DE HONGAARSE OPSTAND WERD HIJ DOOR HONGAARSE VRIJHEIDSSTRIJDERS BEVRIJD. TOEN DE RUSSEN DE OPSTAND MET GEWELD NEERSLOEGEN, VROEG EN KREEG DE KARDINAAL POLITIEK ASIEL IN DE AMERIKAANSE AMBASSADE IN BOEDAPEST, WAAR HIJ ZICH NOG ALTIJD BEVINDT. HIJ HEEFT HET GEBOUW SINDS 3 NOVEMBER 1956 NIET MEER VERLATEN.

DE KARDINAAL NA ZES WEKEN GEESTELIJKE MARTELING.

27 DECEMBER 1949 DROEG NEDERLAND HET BESTUUR VAN ZIJN KOLONIËN IN INDIË, MET UITZONDERING VAN NIEUW-GUINEA, OVER AAN DE VERENIGDE STATEN VAN INDONESIË. DE HOOFDSTAD BATAVIA WERD OMGEDOOPT IN DJAKARTA. INGENIEUR SOEKARNO WERD PRESIDENT. INDONESIË EISTE OOK NIEUW-GUINEA OP, MAAR DAT WILDE NEDERLAND NIET AFSTAAN. DAAROP WERDEN DE NEDERLANDSE EIGENDOMMEN IN INDONESIË IN BESLAG GENOMEN EN DE NEDERLANDERS HET LAND UITGESTUURD. NA KOSTBARE TROEPENZENDINGEN EN NA GEVECHTEN IN NIEUW-GUINEA, WAARBIJ NEDERLANDSE SOLDATEN WERDEN GEDOOD, STOND NEDERLAND HET EILAND TENSLOTTE TOCH AF AAN INDONESIË.

31 DECEMBER 1958 KWAM OP HET EILAND CUBA DE OPSTANDELINGENLEIDER FIDEL CASTRO AAN DE MACHT, NADAT HIJ DE DICTATOR BATISTA HAD VERDREVEN. OP 8 JANUARI 1959 TROK HIJ ZEGEVIEREND DE CUBAANSE HOOFDSTAD HAVANNA BINNEN, WAAR HIJ WERD TOEGEJUICHT DOOR EEN ENORME MENIGTE. DE CUBANEN WISTEN TOEN NOG NIET DAT DE DICTATUUR VAN CASTRO MINSTENS EVEN ERG ZOU WORDEN ALS DIE VAN BATISTA. CASTRO HEEFT ZIJN LAND IN KORTE TIJD GEHEEL COMMUNISTISCH GEMAAKT.

31 DECEMBER 1953 OVERLEED DE GRONDLEGGER VAN DE K.L.M., DR. ALBERT PLESMAN. VANAF 1919 WAS HIJ PRESIDENT-DIRECTEUR VAN DE K.L.M. GEWEEST. ONDER ZIJN LEIDING WAS DEZE MAATSCHAPPIJ UITGEGROEID TOT EEN MACHTIG BEDRIJF MET EEN GROTE LUCHTVLOOT.

1 JANUARI 45 V. CHR. STELDE DE ROMEINSE KEIZER JULIUS CAESAR DE JAARTELLING IN ZOALS WIJ DIE NU NOG KENNEN. HIJ STELDE EEN JAAR OP DRIEHONDERDVIJFENZESTIG DAGEN EN ZES UREN, WAARBIJ IN ELK VIERDE JAAR NA DE ACHTENTWINTIGSTE FEBRUARI EEN EXTRA-DAG (SCHRIKKELDAG) KOMT. DE MAAND JULI IS NAAR HEM GENOEMD.

2 JANUARI 1960 OVERLEED DE BEROEMDE ITALIAANSE WIELRENNER FAUSTO COPPI. COPPI IS VERSCHEIDENE KEREN WERELDKAMPIOEN GEWEEST. HIJ NAM DIVERSE MALEN DEEL AAN DE TOUR DE FRANCE. VOORAL IN WEGWEDSTRIJDEN EN BIJ DE ACHTERVOLGING WAS HIJ EEN GROOTMEESTER.

28 DECEMBER 1923 OVERLEED DE FRANSE BOUWKUNDIGE EIFFEL. HIJ IS BEROEMD GEWORDEN DOOR ZIJN SCHEPPING: DE DRIEHONDERD METER HOGE EIFFELTOREN, DIE GEBOUWD WERD TER GELEGENHEID VAN DE WERELDTENTOONSTELLING TE PARIJS IN 1889. DE TOREN GELDT NU ALS HET SYMBOOL VAN DE STAD PARIJS.

1 JANUARI 1863 WERD IN DE VERENIGDE STATEN VAN NOORD-AMERIKA DOOR PRESIDENT ABRAHAM LINCOLN OFFICIEEL DE SLAVERNIJ AFGESCHAFT. DEZE MAATREGEL HAD GROTE GEVOLGEN VOOR DE ZUIDELIJKE STATEN, WAAR AL HET WERK OP DE PLANTAGES DOOR NEGERSLAVEN WERD GEDAAN. NU, HONDERD JAAR LATER, WORDEN DE NEGERS IN DE ZUIDELIJKE STATEN NOG STEEDS ALS EEN MINDER SOORT MENSEN BESCHOUWD. NEGERS LEVEN IN APARTE WIJKEN, MOGEN ALLEEN ETEN IN EIGEN RESTAURANTS OF SPECIAAL VOOR HEN BESTEMDE GEDEELTEN, REIZEN IN HET ACHTERSTE DEEL VAN DE BUSSEN, MOGEN NIET STEMMEN EN KRIJGEN MINDER LOON DAN DE BLANKEN. DE POGINGEN VAN PRESIDENT KENNEDY EN ANDEREN OM DEZE SCHANDE UIT TE WISSEN STUITEN OP ZEER VEEL TEGENSTAND.

2 JANUARI 1959 LANCEERDEN DE RUSSEN HET DRIEHONDERDZESTIG KILO WEGENDE RUIMTESCHIP **LOENIK I**, HET EERSTE DOOR MENSENHANDEN GEMAAKTE VOORWERP, DAT NA DE MAAN GEPASSEERD TE ZIJN EEN KUNSTPLANEETJE WERD VAN DE ZON. DIT WERD MOGELIJK DOORDAT HET RUIMTESCHIP EEN GROTERE SNELHEID KREEG DAN 11,2 KILOMETER PER SECONDE, DE SNELHEID DIE NODIG IS OM AAN DE AANTREKKINGSKRACHT VAN DE AARDE TE ONTSNAPPEN.

BULTERS.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Bij betaling per giro 5970. ten name van N.V. Drukkerij De Spaarnestad, a.u.b. vermelden: Abonnement Sjors.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.